

E D I P U S, ²

T E

K O L O N E;

Z A N G S P E L.

V R Y N A A R H E T F R A N S C H

V A N

G U I L L A R D.

M U Z Y K V A N S A C C H I N I.

D O O R

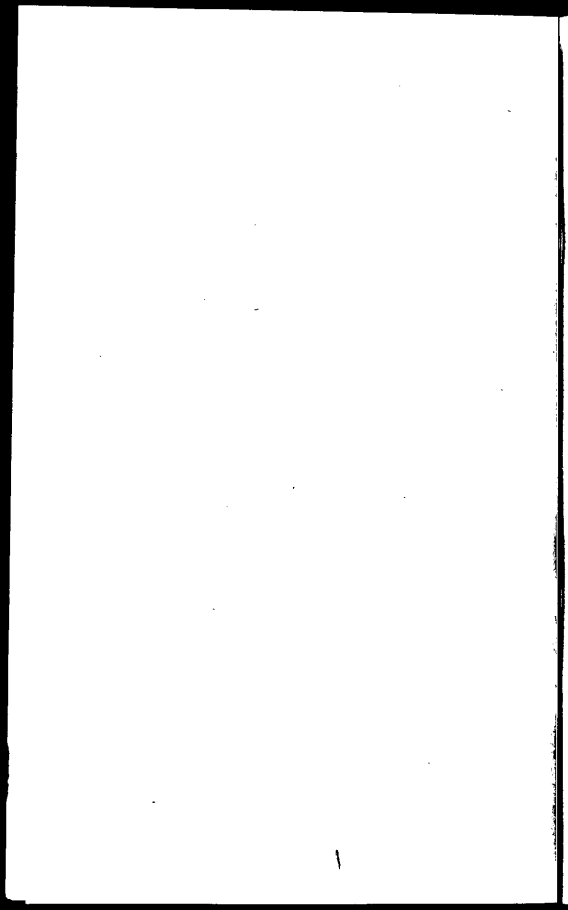
PIETER JOHANNES UYLENBROEK.

Te A M S T E L D A M, *by*

P I E T E R J O H A N N E S U Y L E N B R O E K,

M D C C X C I X.

*Le spectacle lyrique n'est qu'une imitation des
passions héroïques & de leurs effets.*

BATTEUX.

PERSONAADJEN.

EDIPUS.

THESEUS.

POLINÍCES.

ANTÍGONÉ.

ERÍFILÉ.

DE OPPERPRIESTER.

PRIESTERS.

PRIESTERESSEN.

EEN WAPENDRAGER.

EEN KOORZANGER.

KOLOONSCH*e* en ATHEENSCH*e* MEISJES.

EEN ATHEENSCH MEISJE.

VOLK.

SOLDATEN.

WACHTEN.

GEVOLG.

E D I P U S,

T E

K O L O N E;

Z A N G S P E L.

E E R S T E B E D R Y F.

Het tooneel verbeeld eene open vlakke, in de nabylheid van Athene, welke stad zich in het verschiet vertoont. Aan de eene zyde des tooneels is een cypresenwoud, dat den tempel der Eumeniden bedekt, wiens hoofdpoort echter vóór-uitspringend en zichtbaar is.

E E R S T E T O O N E E L.

THESEUS, POLINICES, ERIFILÉ, GEVOLG.

THESEUS.

R E C I T A T I E F.

Geen snoode broeder zal den zetel u ontrooven;

Neen, prins! myn volk als ik erkent uw recht tot wraak:

Natuur en wetten zyn 't die u den troon beloven,

En Polinices recht is aller vorsten zaak.

Λ

ARIA.

A R I A.

Myn dochter zal ten pand verftrekken
 Van 't heuglyk ftatsverbond, waartoe ik thans befluit:
 De trouw, die ik haar doe voltrekken,
 Maak' van ons beider ryk de fterkfte grondzuil uit.

POLINICES.

R E C I T A T I E F.

Ach, 't ryk, waarnaar ik haak, kan minder by my gelden,
 Dan fchoone Erifilé, door u my toegeftaan;
 Bezielde door haar gelaat, gerugfteund door uw helden,
 Wat vyand kan myn' arm ontgaan?

A R I A.

Der goden zoon, Alcides vrind, der volken hoeder,
 Vorst Thefeus wapent zich voor my.
 Trouwlooze ziel! ondankbre en fnoode broeder!
 Ethéokles! ô, fiddervry!
 De fchoonheid en de moed vereenen.
 Sta, fta van fiddering verftomd!
 Wil hen, wil hen gehoor verleenen!
 Wee! wee u! wee! uw koning komt.

T W E E D E T O O N E E L.

DE VORIGEN, VOLK, SOLDATEN.

THESEUS.

R E C I T A T I E F.

Bewoners van Kolone én burgers van Athenen!

Deelt in het staatsgeluk, ons dezen dag verschenen:

Ik neem deez' jongen held tot vriend en schoonzoon aan.

'k Wil hem op Thebes troon herstellen.

Gy, deelgenooten in myn grootsche heldendaên!

Zweert, zyne hatren nêr te vellen.

C H O O R V A N S O L D A T E N .

Wy staan voor hem volmoeds in 't bloedigst srydperk pal.

Laat hy uw heir ten aanval nopen,

En Thebe sluit' haar poorten open,

Of tot den laatsten man vergaan we op haren wal.

Theseus plaatst zich op een' troon, Polinices en

*Erislé een weinig lager; de soldaten trekken
hen voorby.*

E E N W A P E N D R A A G E R .

R E C I T A T I E F.

Gy hoorde Theseus last en vorstlyk welbehagen;

Volgt dan het legerhoofd, door hem u voorgesteld.
 Beschermers van den staat en straffers van 't geweld!
 Gy moet, daar de eere u roept, der eere u waard' gedragen.
De soldaten verrichten verscheiden krygsoefeningen, en verwyderen zich.

D E R D E T O O N E E L.

THESEUS, POLINICES, ERIFILÉ, VOLK.

*Jonge Koloonsche en Atheensche meisjes brengen
 Erifilé geschenken.*

C H O O R V A N M E I S J E S.

Trek heen, regeer, ô roem der ryksvorstinnen!
 ô Dat uw vorstlyk echt u hoogst gelukkig maak'!
 Is 't billyk dat uw zorg voor nieuwe burgers waak',
 Blyf, blyf toch onderwyl uwe oude vrienden minnen.

D A N S.

E E N M E I S J E.

A R I A.

Ge ontwykt Athenes grootfche wallen,

En uw gemis betreuren wy.

Hoe heilryk is uw nieuwe burgery!

Helaas! helaas! gy zult haar wel bevallen:

Gy weet, in 't hart-alléén,
 Uw lieflyk gezag te gronden:
 Ter waereld word geen land gevonden,
 Neen!

Waar schoonheid niet word aangebeên.
Het volk verwydert zich achterwaarts.

D A N S.

ERIFILÉ.

A R I A.

Ach, ik verlaat u niet, of 't kost my billyk tranen:
 Myn teêrgevoelig hart deelt in uw zielverdriet.
 Hoe sterk men 't liefdevuur moog' wanen,
 't Verwint het vuur der vrindschap niet.

VIERDE TOONEEL.

THESEUS, POLINICES, ERIFILÉ; VOLK,
in het verschiet.

THESEUS.

R E C I T A T I E F.

Komt, offren wy: gaan wy ten tempel henen:
 Het wraakgodinnendom hoor' d'eed uit onzen mond:

Die schutsgodesfen van het vorstelyk Athenen

Bevestigen het plegtig staatsverbond.

Treedt toe!

POLINICES.

Goôn!

THESEUS.

Komt! Men treê ten tempel:

Haar byzyn is voor u een gunstbewys te meer.

POLINICES, *ontroerd.*

Haar heilge naam... deze achtbre drempel...

Slaat myn' gebogen geest door felle wroeging neêr.

ERIFILÉ, *ter zyde.*

Ik sidder.

THESEUS.

Welk een schrik!

POLINICES.

ô Vorst, ik had een' vader:

Helaas! elk weet zyn' ramp, dien 'k nutloos kenbaar maak.

Maar van zyn yslykst leed ben ik, helaas! de dader:

Myn volk, myn vriendschaar', versierde orakelspraak,

Veellicht wel zucht tot staat, of mooglyk goôn der wraak,

Vervoerden my, om, wreed, hem uit zyn ryk te jagen.

ERIFILÉ.

Goôn!

THESEUS.

En wat wierd van hem?

POLINICES.

Ik weet niet waar het lot

Hem heenleept in zyn gryze dagen.

Verraden door een haatlyk schelmenrot,

Verstoten van den troon te gader,

Zwerf ik van oord tot oord, gelyk een snood verrader;

Helaas! door ramp gerukt uit 's afgronds magt,

Vloekte ik myne euveldaad en weende om mynen vader,

Tot eindlyk my een god hier in Athene bragt.

A R I A.

Gy deed me uw hof tot schuilplaats strekken;

Gy troostte me in myn felle smart:

Ik zag Erifilé; 'k mogt haar myn liefde ontdekken,

En, ô! de rust keerde in myn hart.

Haar schoonheid, hare deugd, haar eerbied voor haar magen,

Ontstaken in myn ziel de zoetste minnepyn:

Ik hoopte, eens haar gelyk te zyn,

En dat myn gloed haar mogt behagen.

8 E D I P U S,

THESEUS.

R E C I T A T I E F.

Stel u gerust, myn prins: de hemel is niet wreed:
By hem word waar berouw als onschuld aangenomen.

ERIFILÉ.

Gy zult uw' vader zien, en hy vergeeft u 't leed...

POLINICES.

Och, zag myn ongeduld dat wenschlyk tydftip komen!

SAMEN.

Verheffen we onze beê

Tot onze hooge schutsgodinnen:

Laat ons, laat ons met haar beginnen:

Men sluit' den band des huwlyks en der vree.

V Y F D E T O O N E E L.

THESEUS, POLINICES, ERIFILÉ, DE
OPPERPRIESTER, PRIESTERS, PRIES-
TERESSEN, VOLK, SOLDATEN,
WACHTEN, enz.

*Theseus Polinices, en Erifilé treden tempelwaarts;
de priesters plaatsen zich aan den ingang; men
brengt vóór den tempel een draag-altaar; het
volk en de soldaten scharen zich ter zyden.*

L O F-

L O F Z A N G.

Marsch der priesters , gedurende den lofzang.

DE OPPERPRIESTER.

Gy, wie zelfs de onschuld niet durft smeeken,

Dan bevende en met diep ontzag!

ô Laat uw grimmigheid niet spreken,

Gelyk 't uw heilig recht vermag!

't Verraad, hoe diep in nacht omwonden,

Word steeds uw strenge straf gewaar.

Het godloos hart, vol logenvonden,

Bevlekte nooit uw zoen-altaar.

*Na de marsch plaatsen zich de priesters in een
halfrond achter het outer.*

DE OPPERPRIESTER.

R E C I T A T I E F.

Beschermsters van het gloriryk Athenen!

Vorst Theseus sluit een nieuw verbond:

Hy smeekt uw gunst in dezen stond:

ô Wilt, op onze bede, uw' zegen hem verleenen!

C H O O R.

ô Wilt, enz.

Een lang stilzwygen.

Godesfen! staat ons gunstig by:

Gy leest in onze ziel; gy kende ons, eer wy spraken:

Ach! dat uw toorne ons niet kasty'!

*Men ontsteekt het outer; het vuur gaat uit; het
gewyde vuurvat word omgeworpen.*

DE OPPERPRIESTER.

ô Vreeslyk is haar toorne aan 't blaker.

Volk! priesters! vorsten! fiddert vry.

POLINICES.

Myn vader!

ERIFILÉ.

ô Myn vrind!

C H O O R.

ô Schrik! ô razerny!

*De donder loeit; de poorten des tempels ontsluiten
zich: men ziet de drie wraakgodinnen: tempel
en outer zyn vol vuur.*

Toont, toont, godesfen! medely'!

E E N E S T E M.

Neen! neen!

POLINICES.

Myn vader!

C H O O R.

Vlugten wy!

DE OPPERPRIESTER.

♫ Vreeslyk is haar toorne aan 't blaken.

Volk! priesters! vorsten! siddert vry.

C H O O R.

♫ Schrik! ♫ razerny!

P O L I N I C E S.

Myn vader!

C H O O R.

Ach! wie staat ons by!

Volk! priesters! vorsten! vlugten wy!

Ja, vlugten wy!

Einde van het eerste bedryf.

T W E E D E B E D R Y F.

*Het tooneel verbeeld eene vreesfelijke woestyn.
Men ziet, in de verte, den tempel der Eume-
niden, omringd van taxis- en cypresfen-
boomen, en zware rotsen.*

E E R S T E T O O N E E L.

P O L I N I C E S, *alleen.*

R E C I T A T I E F.

Waarheen, elendige? ach! 't is met myn hoop gedaan!
Verraden door myn volk, gedoemd door mynen vader,
Een gruwel voor al de aarde en 's hemels magt tegader,
Wie let op myne beê? wat goden roepe ik aan?
Venyn verscheurt myne ingewanden;
't Volgt me overal, daar 't oord aan oord besmet;
Ik zie, waar ik verschyn, der goden toorne ontbranden,
En ik vergiftig de aard', waar ik myn treden zet.

A R I A.

Helaas! helaas! de reinste liefdesmarte
Vervulde en blaakte myn gemoed.

Helaas! helaas! die eerbare liefdegloed
Veredelde myn harte.

Maar was myn vaders leed geboet?

Ik wilde alleen hem zien, en hem slechts spreken:
Myn tranen rolden langs zyn' dierbren boezem heen:

Hy waar' gewis voor myn berouw bezweken:

Een vader is steeds vader. Neen,

Hy had my niet weêrstaan: 'k had zeker hem verbeên.

R E C I T A T I E F.

'k Zie iemand van dien bergtop treden.

Wie mag die gryzaart zyn? leid een flavin zyn schreden?

Men nader'... Goôn! hy is 't! 't is Edipus, ô goôn!

Ach, dat ik Thefeus zoeke en hy zyn hulp my toon'.

T W E E D E T O O N E E L.

EDIPUS, *van den berg afkomende, en door*
ANTIGONÉ *ondersteund wordende.*

EDIPUS.

R E C I T A T I E F.

Ach, kind, laat ons niet verder treden:

Het gaan valt my te zwaar.

ANTIGONÉ.

Myn arm. strekke u ten staf.

E D I.

EDIPUS.

Al myne smart stuit op u af,
Myn dierbre Antigoné!

ANTIGONÉ.

Helaas! stel u te vreden:
De goën zyn u hun hulp verpligt.

EDIPUS.

Wat bittre smarte!

ANTIGONÉ.

Niet vruchteloos word tot hen myn bede en klagt gericht;
De rust keer' weder in uw harte.

EDIPUS

Wat leed wierd my bereid!

ANTIGONÉ.

Is uwe Antigoné dan koel en wreed te gader?

EDIPUS.

Ô Onnatuurlyk kroost! 'k heb u bemind!

ANTIGONÉ.

Myn vader!

EDIPUS.

De goden wreken my van uwe godloosheid,
Ô Polinices! vlock van 't leven!

AN-

ANTIGONÉ.

Ach, tergt gy dan altoos, gevoelloos voor myn smart,
Door nare erinnering de bloedwond' van myn hart?

EDIPUS.

Het leven is me een last: 't is eindlyk tyd te sneven.

ANTIGONÉ.

ô Goôn! hoe! gy begeert de dood!
Wat zal Antigoné beginnen
Indien gy haar verftoot?

EDIPUS.

A R I A.

Vergeef 't, helaas! myn zinnen:

Ik vierde aan myne wanhoop bot.

Myn kind is 't, die ik doodlyk griedde:

ô Schuldloos offer van de teêrste vaderliefde!

Uw vader zegent u en hy beweent uw lot.

ANTIGONÉ.

Myn lot? in mynen rouw is 't my van meerder waarde,
Dan echt, dan hooge rang, ja dan 't gebied der aarde.

't Is myn vermaak dat ik u leiden kan,

Dat ik u dien, uw tranen af mag droogen:

Zo schoon een lot is heerlyk in myne oogen;

't Is al myn heil: ach, gun dit lot my dan.

Ja,

Ja, mint ge my, ben ik u waard' te gader,

Dat dan myn liefde u altoos zy betoond.

Dit is myn hoop: dus word myn zorg beloond.

Leef, leef voor my; ô, wees altyd myn vader.

EDIPUS.

R E C I T A T I E F.

Uw troostelyke stem drong dóór tot in myn hart.

'k Vergeet dit oogenblik zelfs zestig jaren smart.

Maar zeg my waar wy zyn?

ANTIGONÉ.

Van rótsen dicht omgeven;

'k Zie gints cypresfenwoud, dat, in zyn donkre dreven,

Een' ouden tempel dekt.

EDIPUS.

Een' tempel?... Nare dag!

ô Straf! ô foltring!

ANTIGONÉ.

Ach! myn vorst!

EDIPUS.

Ik zie haar; ach!

't Zyn de Eumeniden; ja: ik weet wat zy verlangen:

Ik hoor het schuiflen van haar doodelyke slangen...

Myn dierbre Antigoné!

ANTIGONÉ.

ô Goôn! gerechte goôn!

EDIPUS.

Dáár, dáár is dan de plaats waar de onbedwingbre zoon

Zich in het bloed zyns vaders baadde!

Cythéron! gruwzaam oerd!...

ANTIGONÉ.

Hoe is myn ziel benard!

Verncem myn klagte! ô finart!

'k Ben uwe Antigoné; 'k druk weenende u aan 't hart.

EDIPUS.

Jokaste! hoe! zyt gy 't? myn moeder! myne gade!

Wat is uw wil?

ANTIGONÉ.

ô, Dat myn angst verdwyn'!

EDIPUS.

Verberg dat outer voor myne oogen,

Voor 't welk myn heillooze echt geduld wierd in den hoogen.

ANTIGONÉ.

Myn vader!

EDIPUS.

Goôn der wraak! wat mag uw oogmerk zyn?

Myne oogen, goôn! bevekten 's hemels bogen;

B

Myn

Myn handen scheurden ze uit...

ANTIGONÉ.

ô Goôn!

EDIPUS.

Wie heeft myn droeve ziel een weinig troost beschoren?

Myn naam is zelfs een vloek in aller menschen ooren;

De volken dryven me uit waar ik my ooit vertoon.

D U O.

EDIPUS.

ô Dochters van den Styks! geduchte wraakgodinnen!

U smeekt vorst Edipus: hitst alle uw slangen aan:

Dat zy zich kronklend om myn-krimpens ligchaam slaan!

ANTIGONÉ.

ô Goden! zyt voldaan.

U smeekt Antigoné met felontroerde zinnen.

Ach, schenkt den vorst genade, en doet zyn smart vergaan!

Weldoende goôn! och of uw toorn bedaarde!...

Myn vader!..

EDIPUS.

Snoode zoon! te rug, te rug, ontaarde!

'k Heb u vervloekt.

ANTIGONÉ.

Myn vader, ach! verhoor myn beê.

EDI-

EDIPUS.

Wat hoor ik! welk een stem! zyt gy 't, Antigóné?

ANTIGONÉ.

Kan 't zyn dat tot zo verr' de smart uw' boezem griede?

EDIPUS.

ô Waardig voorwerp myner liefde!

Myn dochter! ach! laat ik u drukken aan myn hart.

Laat ik my van myn heil verzekren; kom.

ANTIGONÉ.

ô Smart!

EDIPUS.

Myn dochter!

ANTIGONÉ.

Vader, ach!

SAMEN.

Wat vreugd! ô wat vervoering!

Vertroosten we ons in ons geweën:

Dit zy ons zielgeluk in onze felle ontroering.

Wat vreugd! ô wat vervoering!

ANTIGONÉ

Ik hoor gerucht: 't volk treed reeds herwaarts heen.

EDIPUS.

Ach! 't is met ons gedaan!

E D I P U S,
 D E R D E T O O N E E L.

EDIPUS, ANTIGONÉ, VOLK.

EERSTE GEDEELTE DES VOLKS.

C H O O R.

Wat snoodaart durft het wagen
 Dat hy in dees woestyn zyn stoute schreden zet ?

TWEEDE GEDEELTE DES VOLKS.

Zyn heiligschendend oog heeft hier de lucht besmet:
 Hy is 't, die 's hemels toorn' vermetel uit durft dagen.

AL HET VOLK.

Hy melde aan ons de reên.

R E C I T A T I E F.

EEN KOORZANGER.

' Vermeete gryzaart ! spreek : wat lot vol yslykheên
 Voerde u in dit gebergte , omringd van dees cypressen ?
 De grond is lang gewyd aan de achtbre wraakgodesfen.
 Geen sterfling heeft dien strafloos ooit betreên.

ANTIGONÉ.

Ách , doem den gryzaart niet ; beklaag veeleer zyn lyden :
 Uw wetten zyn hem vreemd : licht kon hy ze overschryden.

DE KOORZANGER.

Wie is hy? uit wat oord? en waar wend hy zyn fel.reën?

ANTIGONÉ.

Hy bedelt om verblyf, in armoede en verlaten.

DE KOORZANGER.

Meld ons zyn' naam, zyn' staat, zyn' godsdienst, en zyn'
(wensch.

ANTIGONÉ.

Hy is rampzalig: hy is mensch:

Dit, dit zy u genoeg: al 't ovrig kan niet baten.

AL HET VOLK.

Dat hy, hyzelf hier spreke.

ANTIGONÉ.

ô Smart!

DE KOORZANGER.

Uw vaderland?

EDIPUS.

Is Thebe.

DE KOORZANGER.

En nu uw naam?

EDIPUS.

ô Noodlot, vol van schand'!

DE KOORZANGER.

't Is Edipus.

AL HET VOLK.

ô Goôn! zien we Edipus?

DE KOORZANGER.

Hemzelven.

AL HET VOLK.

Hy laadde op zich den haat van menschen en van goôn.

Men scheur' hem weg, verr' weg van dees gewelven!

Dat hier zyn heilloes hoofd zich langer niet vertoon'!

ANTIGONÉ.

Ach, ach! vertoeft! houdt stand.

AL HET VOLK.

Zyn moeder is zyn gade:

Geen decrenis! Hy vlugte, en vinde geen genade!

VIERDE TONEEL.

DE VORIGEN, THESEUS, WACHTEN.

THESEUS.

Vermetelen! houdt stand! Wat woede ontvlamt uwe oogent!

ANTIGONÉ.

Myn vader word, helaas! me onttoegen.

Hergeef hem my, myn vorst! of stort my by de doôn.

HET VOLK.

Hy laadde op zich den haat van menschen en van goôn.

THE-

THESEUS.

Verraders! wederhoudt dien woesten oproertoon.

Sláakt Edipus, of vreesst myne ongenade.

Verwydert u...

ANTIGONÉ.

Wat goedheid zonder gade!

THESEUS.

Eerwaardig vreemdeling! myn komst is niet te spade:

Ach, keur den bystand goed, dien ik aan u bestee:

Ik weet wat rampspoed is, en heb 'er deernis mee.

A R I A.

Doorluchtig offer van het lyden!

Stel uwe bittere droefheid perk.

Wie met geen wroëging heeft te fryden

Toon' zich het grimmig lot te sterk.

Gy kunt aanhoudend vast betrouwen

Op onzen troost in uwe smart.

In elk van ons zult gy het hart

Van uwe Antigoné beschouwen.

T R I O.

ANTIGONÉ.

Hoe grootsch zien we ons verpligten!

EDIPUS.

ô Vorst! ô vorst! ô welk een les voor de aard'!

THESEUS.

En wie zou minder hier verrichten?

Uw tegenspoed maakt u elks bystand waard'.

EDIPUS.

Rampspoedig van myne eerste dagen,
Was niemant buiten u ooit met myn leed begaan.

THESEUS.

Rampspoedig van uwe eerste dagen,
Vergeet gy hier al 't wee dat gy hebt uitgeflaan.

EDIPUS *en* ANTIGONÉ.

Helaas! helaas! wat dank u op te dragen!

Nooit word u onze schuld voldaan.

THESEUS.

Rampspoedig van uwe eerste dagen,
Vergeet gy hier al t wee dat gy hebt uitgeflaan.

Einde van het tweede bedryf.

D E R D E B E D R Y F.

*Het tooneel verbeeld eene prachtige zaal,
in het paleis van Theseus.*

E E R S T E T O O N E E L.

POLINICES, ANTIGONÉ.

R E C I T A T I E F.

POLINICES.

Vorst Edipus is by den koning.

Myn zuster, eindlyk spreek ik u hier dan allcen.

ANTIGONÉ.

Het ongeluk, helaas! heréent ons in dees woning.

Ik weet...

POLINICES.

Van's broeders wrok wachtte ik niets beters ; neen.

Ik heb myn lot verdiend en zal geduldig wezen.

Ik vrees voor Edipus.

ANTIGONÉ.

En waf heeft hy te vreezen?

POLINICES.

Helaas! een wrekend god heeft ons in zyn geweld.

De dood spookt rondom onze treden.

Der Eumeniden floot, hier siddrende aanbeden,

Is 't die ons 't hevigst leed door haren toorn' voorfpelt.

De beste burgers staan verschrikt als van den donder.

Men rot oproerig faam. Men is 'er raadloos onder.

't Graauw eischt een bloedig feest, der goden wrak ten

En wil dat Edipus het leven worde ontogen. (zoen,

ANTIGONÉ.

Maar Thefeus is zyn vriend: hoe! zou die held gedoogen

Dat voor ons oog het staal den vorst zou sneuven doen?

POLINICES.

Hoe kan hy 't razend volk toch wederstaan in 't woên,

Daar 't, siddrend voor gedreigde plagen,

Door woeste ontmenschtheid waant de goden dienst te

ANTIGONÉ. (doen?)

Wat vangen we aan!

POLINICES.

Laat straks ons uit deze oorden spoên:

Men moet zo waard' een pand niet wagen.

D U O.

ANTIGONÉ.

Ons hart is schuldeloos: 't is u, ô goôn! bekend.

Ach, stult gy nimmer perk aan onze ondraagbre elend'!

POLINICES.

Goôn! dat al uw toorn' zich op myn hoofd vergader'!
Slaat toe! verplettert my! maar, spaart myn' gryzen vader!

ANTIGONÉ.

RECITATIEF.

Kan hy, door jaren krom, en afgepynd door leed,
Zyn knellend ongeluk meêfleepend' waar hy tredt,
Zich eeuwig, balling 's lands, aan 't zwerven overgeven?
Wat treurig lot! .. Neen, neen! hy overleest dit niet.
Helaas! al de aarde schynt te dingen naar zyn leven.
Myn arm is al de steun, die nóch hem overschiet.

A R I A.

Goôn! 't is niet voor myzelf dat ik tot u durf smeeken;
Myn leven is myn' vaders hoop:
Verlengt, verlengt myn' levensloop!
Behoeft me om zynent wil! laat my hem niet ontbreken!
Den heetsten zomerbrand, de strengste winterkou,
Verachting, schande en smaad, ja alle elend' te gader...
'k Zal alles ondergaan... 'k zal zwygen in myn' rouw,
Verzagt ik slechts daardoor de rampen van myn' vader.

RECITATIEF.

POLINICES.

Goôn! hoe moet zo veel deugdseen' snooden broeder druk.
't Verfoeilik werktuig van myn' vaders ongelukken!

Ach!

Ach! ik verduur al 't helſche wee!

Ontſcheuren we ons daaraan... Geliefde Antigóné!

Bewys me een' grooten dienſt om me aan myn ſmart te ont-
 (rukken.)

ANTIGONÉ.

Gy wilt dan...

POLINICES.

Doen als gy: ik deele in alle uw zorg;
 Ik volge u overal; 'k zal geen gevaren vreezen;
 Voor vaders onderhoud blyve ik u altoos borg:
 'k Zal ſterker zyn dan gy, en niet min' yvrig wezen.

ANTIGONÉ.

Helaas!

POLINICES.

'k Weet all' myne euveldaên:
 Ik was ontäart, ondankbaar, en wreedäartig;
 Dat ik voor 't minst nu, hoe onwaardig,
 Het kwaad' herſtell' door my begaan.

ANTIGONÉ.

Hoe! gy zoud aſtand doen...?

POLINICES.

Duld ſlechts dat ik 't u toone:

Ja, ik verzaak, dit oogenblik,
 Myn rechten, myne kroon, zelfs myn geliefde ſchoone.
 Bezef dus of ik my tot waar berouw niet ſchikk'.

D U O.

D U O.

POLINICES.

Gy kunt voor my myn' vaders hart verzagten :
Een strafbre zoon sneek' hem vergiffenis.

ANTIGONÉ.

Van myne vlyt kunt ge alles goeds verwachten ,
Daar zulk een pligt myn hart hoogst dierbaar is.

POLINICES.

Schenkt hy, op ware rouwbetooning,
Voor altoos my dan al myn misdryf kwyt?

ANTIGONÉ.

Als gy uw wroeging hem belyd,
Schenkt hy gewis zyn' strafbren zoon verschooning.

POLINICES.

Wat toestand voor myn hart!

ANTIGONÉ.

Wat wenschlyke ommekeer!

SAMEN.

o Goón! kan u 't berouw bekoren,
Doet u door onzen mond dan hooren,
En legt de gramschap eens gebelgden vaders neêr.

R E-

R E C I T A T I E F.

POLINICES.

Men komt: 't is Theseus met myn' vader.
 Helaas! ik heb geen moeds dat ik voor hem verschyn'.
Hy begeeft zich aan het einde des tooneels.

T W E E D E T O O N E E L.

THESEUS, EDIPUS, ANTIGONÉ;
 POLINICES, *in het verschiet.*

THESEUS, *tegen Edipus.*

Doorluchte elendeling! 'k zal steeds uw toevlugt zyn.
 'k Geef u een dochter weêr, zo trouw als teêr te gader;
 'k Treed middlerwyl de muitelingen nader',
 Opdat hun oproerkreet voor myn gezag bezwyk'.

Tegen Antigoné.

En gy, hebt gy, zo liefderyk,
 Op 's braven vaders hart een onbepaald vermogen,
 Trinfes! ik wacht daarvan een overdierbaar blyk:
 Gy weet wat ik verlang: gy kent myn ernstig pogen.

Hy vertrekt.

D E R D E T O O N E E L.

EDIPUS, ANTIGONÉ; POLINICES,
in het verschiet.

EDIPUS.

Mijn dochter! wat toch is 't dat Thefus van u wacht?
Zyn minst verlangen zelfs worde als een wet volbragt.

ANTIGONÉ.

Met een' rampzaalgen is zyn groote ziel bewogen.

EDIPUS.

En wat kunt gy bestaan voor zulk een' mensch?

ANTIGONÉ.

Ach, ween!

Zyn leven of zyn dood wacht by van u-alléen.

EDIPUS.

Van my?... zou hy bekend by u licht wezen?

ANTIGONÉ.

Myn vorst!...

EDIPUS.

ô Wat bezef is in my opgerezen!

Wie is die vreemdeling?

ANTIGONÉ.

Voor ons is hy dit niet.

EDI-

EDIPUS.

Goôn! ik herken hem aan den toorn' die my gebied.
Gy spraakt niet dan te klaar: uw broeder is't; niets nader.

ANTIGONÉ.

Wel nu! indien 't zo ware?

EDIPUS.

Indien 't zo ware? ô Goôn!...

Word zyn vervloekt ontwerp door u noch hulp geboôn?
Word hy, zelfs in uw' arm, de moorder van uw' vader?

POLINICES, *zich met veel vuur voor 's vaders
voeten werpende.*

Myn vorst!

EDIPUS.

Waar ben ik? Goôn der wraak!

Hoe! rust uw donder noch? laat gy den ſchelm me ontmoeten?

En gy, myn dochter, ook! bedriegt gy my?

POLINICES.

Ik laak,

Ik doem al myn vergryp, dat ik in 't hart verzaak:
'tVerſcheurendst zelfverwyf doet me all'myn gruwlen boeten.

Edipus ſloot hem van zich af.

Maar gy, gy hoort my niet, en ik verzwaar uw' druk!

EDIPUS.

Ik, booswigt! ik zou toestaan u te hooren!

Wat voert u hier tot my?

POLINICES.

De wroeging, 't ongeluk:

De hemel schonk u wraak.

EDIPUS.

Die hoop kon my bekoren.

POLINICES.

De ondankbre Ethéokles ontrukkt my staf en kroon:

Hy bant my...

EDIPUS.

Bant hy u! wel! zat gy niet ten troon

Toen uw gevloekte stem uw' vader durfde bannen?

POLINICES.

't Worde alles door myn deugd haast weêr te recht gebragt:

Laat tegen 's broeders wode ons beiden famenspannen.

'k Heb midden by de hand; 'k heb vrienden, groot van magt.

'k Heb Theseus, als gy weet, op myne zy' gekregen:

Hy schenkt zyn dochter my; hy gord de wapens aan;

In Argos doet Adrast', tot myne wraak genegen,

Zelfs zeven vorsten saam om my te velde gaan.

Verwaardig ons, ô vorst! met meerder rechts te vechten.

C

Zy

Zy yverden voor my; zy doen 't voor u gewis!

De rykskroon, die, helaas! voor my te aanloklyk is...

Ach, laat my die voortaan op uwen schedel hechten!

EDIPUS.

Wie? ik! u sterken in uw' aanflag, dwingeland!

Wie? ik! en kroon en troon ontfangen uit uw hand!

Wat hoopt ge toch van my? wat durft gy u vermeten?

Weg! wacht niet anders ooit dan affchrik, fmaad, en hoon.

POLINICES.

Een ongeveinsd berouw doet alle fchuld vergeten;

Gy zyt myn vader, ja, en ik, ik ben uw zoon.

EDIPUS.

Myn zoon... zyt gy niet meer: weg! 'k wil myn' haat flechts

Ethéokles en gy hebt al uw recht verbeurd: (hooren.

Ja, in myn bloedend hart wist gy natuur te fmooren:

Gy zyt my vreemd: gy hebt dat hart verfcheurd.

My rest Antigoné: zy is myn welbehagen:

Ze is alles voor myn hart: zy ftrekt me, alléén, tot magen.

A R I A.

Wat waren hare zorg en teêrheid altoos groot!

Zy wist me, in mynen ramp, cen' weg tot vreugd te bannen;

Zy deelde in al myn leed; zy droogde myne tranen;

Haar waakzame ouderliefde onthief my aan den nood.

Kom,

Kom, ô myn waardig kind! kom, leidster myner schreden!

Dat aan uw' vaders borst u zyne liefde blyk'.

Het eeuwig recht der hemelmogendheden

Make uw geluk myn' dank, myn' wáren dank, gelyk!

POLINICES *en* ANTIGONÉ.

ô Goôn!

EDIPUS.

U, onverlaat! u blyf ik grimmig vloeken.

Ik gruw van u: ga andere oorden zoeken:

Gedrocht! voer uwe woede in 't diepst van Plutoos ryk!

ANTIGONÉ.

In naam der goôn...

EDIPUS.

Die goôn, myn pleitbeslechers,

Zyn van 't ondankbaar kroost zelf de onverbiddre rechters:

Een vader spreekt in hunn' geduchten naam.

ô Goôn! slaat toe: uw donder treff' de snode!

Hen volge alom de schrik, die eeuwig 't kwaad betaam'!

'k Wy' hen aan de onderaardsche goden.

Verydelt hun ontwerp, tot vreugd van 's afgronds kolk!

Drukt op hun hoofden 't merk van hunne gruweltreken!

Gantsch Grieken vall' hen aan, zelfs al hun eigen volk!

Wy hebben één belang, een' zelfden hoon te wreken.

Zy vinden onder 't puin van Thebes muur hun graf!
 Ja! mogten zy, uit wraak, tot overmaat van straf,
 In onderlinge woede, elkaâr het hart doorfteken!
 Ziedaar den laatsten wensch die mynen mond ontgaat!
 Ziedaar wat erfenis ik beiden achterlaat!

ANTIGONÉ.

Myn vader!

POLINICES.

Wel! niets, niets vermurwe uw harte;
 Dat, buiten 't leed, 't welk ik reeds tarte,
 De hemel met de hel nóch nieuwe foltring vind';
 Zy kan niet halen by het wee dat my verflind!
 De wroeging, die ik ly', is myn geduchtste smarte:
 Ze is my ondraaglyk zwaar en wreed;
 Zy volgt me, zy bespied me, en grieft me waar ik treed.

A R I A.

't Gedrocht moet weg, dat niet dan woeden deed:
 Myn gruwlen, 'k weet het zelf, zyn door geen straf te boeten:
 Sla toe, en wreck 't aan u gepleegde leed:

Hy stort zich aan de voeten van Edipus.

Vermorzel uwen zoon, gekromd aan uwe voeten!

Ik smeek slechts om de dood; ik eisch haar; 'k wacht haar af;

Maar, leg uw' haat neêr met myn sterven,

En

En geef me een' vader weêr op d'oever van myn graf!

ANTIGONÉ.

R E C I T A T I E F.

Ik moet van u die hooge gunst verwerven.

Bedenk dat elk van ons u 't leven danken moet,
Dat zyne kindsheid, als de myne, u kon verrukken,
En dat een waar berouw hem aan uw kniën doet bukken.

ô Vorst! zo myn ontzag, myn liefde, en yvergloed,
My immer eenig recht verwierven op uw harte,
Het strekk' tot mindring zyner smarte.

EDIPUS.

Hy is zyn rechten kwyt.

ANTIGONÉ.

Zyn deugd herwinn' ze; ô ja!

Hy wil, als ik, zyn leven voor u wagen.

Ik zie het, hy bezwykt voor de overmagt van plagen:

Hy sterft aan uwe kniën, schenkt gy hem geen genade.

POLINICES.

'k Ga dan, helaas! ter dood, met uwen haat beladen!

Ik deed een' ydlen storm op uw onbuigzaam hart!

ANTIGONÉ.

Ik zie al myn gesmeek dan door uw' trots versmaden!

Gy zyt gevoelloos voor myn tranen en zyn smart!

T R I O.

EDIPUS.

Waar ben ik? Ô myn kroost!

POLINICES.

Myn zuster!

ANTIGONÉ.

Myn behoeder!

Myn vader! hoor...

EDIPUS.

Gy wilt..?

ANTIGONÉ.

Ô Vorst! hy is myn broeder.

EDIPUS.

Gy, hemel, die het hart des sterfelings doorziet!

Gy kent de oprechtheid van zyn spreken.

POLINICES *en* ANTIGONÉ.

Gy, hemel, die het hart des sterfelings doorziet!

Gy kent de oprechtheid van ons smeeken.

EDIPUS.

Een vader, een monarch, goôn, die 't heeal gebied!

Is uwe beeldtnis in dees streken:

Myn smeekgebed verhoe' dat gy uw' donder schiet'!

Goôn! laat uw gramschap zyn geweken!

POLINICES *en* ANTIGONÉ.

Zyn smeekgebed verhoë' dat gy uw' donder schiet!
Goôn! laat uw gramfchap zyn geweken!

EDIPUS.

Ik zwicht voor zyn berouw. 'k Hervind myn' zoon in 't end',

POLINICES *en* ANTIGONÉ.

ô Goôn!

EDIPUS.

Kom in myn' arm: ja, ik ben nóch uw vader:
*Antigoné en Polinices zich aan zyne voeten
werpende.*

'k Omhels myn dierbaar kroost.

ANTIGONÉ *en* POLINICES.

't Is uit met onze elend'!

EDIPUS.

ô Heilryk uur! ô dag van zegen!
Myn zoon is weër myn hoogfte vreugd!
Ja, 't waar geluk is steeds gelegen
In lieve vrede, in reine deugd.

ANTIGONÉ.

ô Heilryk uur! ô dag van zegen!
Myn broeder is myn hoogfte vreugd!
Ja, 't waar geluk is steeds gelegen

E D I P U S,

In lieve vrede, in reine deugd.

POLINICES.

'k Heb vaders gunst in 't eind' herkregen:

Ik smaak een nooit gekende vreugd!

Ach, 't waar geluk is steeds gelegen

In lieve vrede, in reine deugd.

L A A T S T E T O O N E E L.

*Het verschiet des tooneels word geëpend; een
donderslag kondigt de verzoening des he-
mels aan.*

THESEUS, ERIFILÉ, DE OPPERPRIESTER,
HET VOLK, DE VORIGEN, enz.

DE OPPERPRIESTER.

R E C I T A T I E F.

De hemel is voldaan; zyn gramschap is gestild:

Vorst Edipus vergeeft; gelyk gy, hemel! 't wilt.

Nu moet niets 't echtverbond van zynen zoon meer weeren!

Dees gryzaart is Athene een onwaardeerbre schat:

Zyn lykash ruste eenmaal in Pallas achtbre stad:

Het is des hemels last; laat ons dien nédrig eeren.

POLINICES, *tegen Edipus.*

Ach! vader, geef uw stem tot myn gewenschte trouw.

'k Heb

'k Heb alles van deez' held en myn prinses ontfangen ;
 Ik dank zelfs aan hun deugd het heilryk naberouw,
 Dat me uwe gunst weêr deed erlangen.

THESEUS, *tegen Edipus.*

Ja, zegen zulk een schoone trouw:

Hun zielgeluk vermeert, kan u hun echt behagen.

ERIFILÉ, *tegen Edipus.*

N neem me, op myn bede, ook by uw kindren aan:
 Onze echtliedde, onze zorg, met uwe elend' begaan,
 Voorspelt u, in dit oord, en blyde en kalme dagen.

EDIPUS.

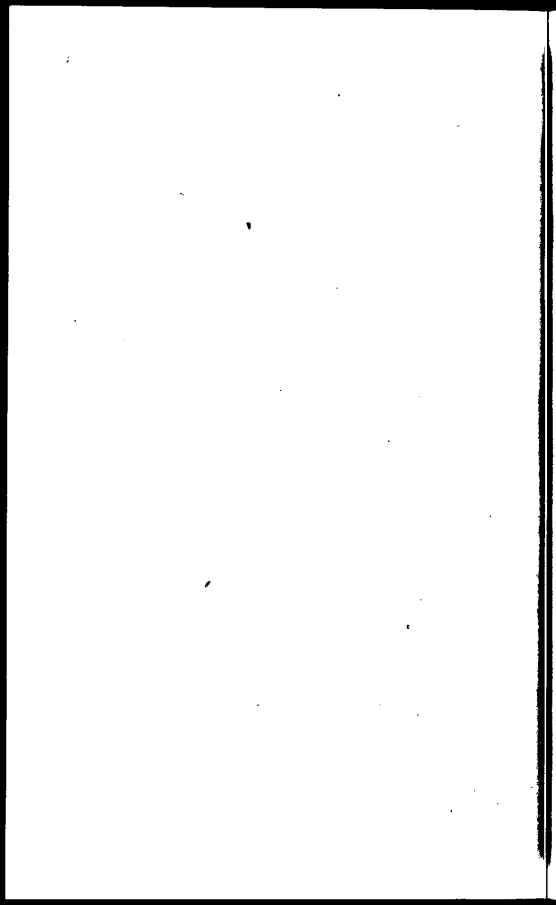
Ja, hier hervind ik 't heil, dat weêr myn ziel verblyd.
 Des hemels gunst, myn kroost! will' steeds uw' echt behoeden!
 Myn ziel was afgemat door haat en tegenspoeden...
 Ik denk 'er niet meer aan, nu gy gelukkig zyt.

ALGEMEEN CHOOR.

De kalmte keert na 't stormen weder ;
 Athene ziet op nieuw geluk en rust ontstaan ;
 De hemel stort op ons geen plagen langer neder ;
 Vorst Edipus vergeeft: de goden zyn voldaan.

SLUITBALLET.

E I N D E.

LYST DER TOONEELSTUKKEN

V A N

PIETER JOHANNES UYLENBROEK.

NB. De ESTHER is in gemeenschap met den overleden heer JAN BOOMHUYNS, en de KORTE DWALING, wat het profa betreft, in gemeenschap met den overleden heer PHILIP FREDRIK LYNFLAGER, vertaald; waarom deze beide stukken ook onder zinspreuken zyn uitgegeven.

Fedra,	.	treurspel	1770.	1775.	1777.
Esther,	.	————	1771.		
Smirnsche koopman,	.	tooneelfp.	1775.	1780.	1782.
Romeo en Julia,	.	————	1775.	1786.	1791.
Wilh. van Blondheim,	.	————	1777.	1787.	
Presenteer 't geweer!	.	blyspel	1779.	1789.	
Meropé,	.	treurspel	1779.	1791.	
Lucile,	.	tooneelfp.	1781.		
Teunis en Teuntje,	.	————	1783.		
Fanfan en Klaas,	.	————	1788.		
Korte dwaling,	.	————	1791.		
Echtgenooten heréénigd,	.	————	1791.		
Vertrouweling,	.	boert. tr.	1794.		
Ware heldenmoed,	.	tooneelfp.	1796.		
Fenclon,	.	treurspel	1796.	1796.	
Cajus Gracchus,	.	————	1797.		
Cecilia,	.	tooneelfp.	1797.		
Offer aan de vryheid,	.	divertisf.	1797.		
Gevangene,	.	blyspel	1798.		
Epicharis en Nero,	.	treurspel	1798.		
Feest van Apollo,	.	zinnespel	1799.		
Edipus, te Kolone,	.	zangspel	1799.		
Marianne,	.	tooneelfp.	1800.		

